

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmý rozšířený senát)

30. listopadu 2022 *

„Institucionální právo – Člen EHSV – Udělení absolutoria za plnění rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2019 – Usnesení Parlamentu, jímž je žalobce označen jako původce psychického obtěžování – Žaloba na neplatnost – Akt, který nelze napadnout žalobou – Nepřípustnost – Žaloba na náhradu škody – Ochrana osobních údajů – Presumpce neviny – Povinnost důvěrnosti – Zásada řádné správy – Proporcionalita – Dostatečně závažné porušení právní normy, která přiznává práva jednotlivcům“

Ve věci T-401/21,

KN, zastoupený M. Casado García-Hirschfeldem a M. Aboudim, advokáty,

žalobce,

proti

Evropskému parlamentu, zastoupenému R. Crowem, C. Burgos a M. Allikem, jako zmocněnci,

žalovanému,

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát),

při poradách ve složení M. van der Woude, předseda, J. Svenningsen (zpravodaj), C. Mac Eochaidh, T. Pynnä a J. Laitenberger, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: L. Ramette, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 14. září 2022,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svou žalobou se žalobce KN domáhá zaprvé na základě článku 263 SFEU zrušení rozhodnutí Evropského parlamentu (EU, Euratom) 2021/1552 ze dne 28. dubna 2021 o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2019, oddíl VI – Evropský

* Jednací jazyk: francouzština.

hospodářský a sociální výbor (Úř. věst. 2021, L 340, s. 140, dále jen „napadené rozhodnutí“) a usnesení Evropského parlamentu (EU) 2021/1553 ze dne 29. dubna 2021 obsahujícího připomínky, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie za rozpočtový rok 2019, oddíl VI – Evropský hospodářský a sociální výbor (Úř. věst. 2021, L 340, s. 141, dále jen „napadené usnesení“) (společně s napadeným rozhodnutím dále jen „napadené akty“), a zadruhé na základě článku 268 SFEU náhrady újmy, která mu měla v důsledku napadených aktů vzniknout.

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Žalobce je členem Evropského hospodářského a sociálního výboru (EHSV). Od dubna 2013 do října 2020 byl předsedou skupiny zaměstnavatelů (dále jen „skupina I“).
- 3 Dne 6. prosince 2018 zahájil Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) vůči žalobci vyšetřování poté, co byl informován o výtkách týkajících se žalobcova chování vůči ostatním členům EHSV a zaměstnancům EHSV.
- 4 Dopisem ze dne 16. ledna 2020 informoval OLAF žalobce o zastavení vyšetřování a předání své zprávy (dále jen „zpráva úřadu OLAF“) belgickému parquet fédéral (federální státní zastupitelství), jakož i předsedovi EHSV. Jelikož OLAF dospěl zejména k závěru, že žalobce obtěžoval dva zaměstnance EHSV, doporučil zaprvé EHSV, aby zvážil zahájení řízení uvedeného v článku 8 kodexu chování členů EHSV a přijal „všechna opatření nezbytná k zabránění jakémukoli novému případu obtěžování [ze strany žalobce] na pracovišti“, a zadruhé belgickému federálnímu státnímu zastupitelství, aby zahájilo trestní stíhání, jelikož skutky uvedené v jeho zprávě by mohly představovat trestný čin podle § 442a belgického code pénal (trestní zákoník).
- 5 Rozhodnutím Evropského parlamentu (EU) 2020/1984 ze dne 13. května 2020 o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2018, oddíl VI – Evropský hospodářský a sociální výbor (Úř. věst. 2020, L 417, s. 469) odložil Evropský parlament přijetí rozhodnutí o udělení absolutoria generálnímu tajemníkovi EHSV za plnění rozpočtu EHSV na rozpočtový rok 2018.
- 6 Následující den přijal Parlament usnesení (EU) 2020/1985 obsahující připomínky, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie za rozpočtový rok 2018, oddíl VI – Evropský hospodářský a sociální výbor (Úř. věst. 2020, L 417, s. 470). V bodě 6 tohoto usnesení se uvádí v podstatě to, že Parlament očekává, že mu EHSV poskytne informace o opatřeních, která přijal v reakci na zprávu úřadu OLAF.
- 7 Dne 9. června 2020 přijalo předsednictvo EHSV v reakci na doporučení úřadu OLAF několik opatření. EHSV zejména vyzval žalobce k tomu, aby odstoupil z funkce předsedy skupiny I a vzal zpět svou kandidaturu na předsedu EHSV, a kromě toho jej zbavil pravomoci vykonávat jakoukoli manažerskou a personální činnost.
- 8 O opatřeních přijatých předsednictvem EHSV dne 9. června 2020 informoval předseda EHSV Parlament dopisem ze dne 7. července 2020.

- 9 Rozhodnutím ze dne 15. července 2020 zbavilo plenární shromáždění EHSV na žádost auditoratu du travail de Bruxelles (inspektorát práce v Bruselu, Belgie) žalobce imunity, které požíval. Následně rozhodnutím ze dne 28. července 2020 plenární shromáždění EHSV rozhodlo, že tento orgán uplatní občanskoprávní nárok v adhezním řízení v rámci řízení zahájeného proti žalobci před tribunal correctionnel de Bruxelles (trestní soud v Bruselu, Belgie).
- 10 Rozhodnutím Evropského parlamentu (EU, Euratom) 2020/2046 ze dne 20. října 2020 o udělení absolutoria za plnění souhrnného rozpočtu Evropské unie na rozpočtový rok 2018, oddíl VI – Evropský hospodářský a sociální výbor (Úř. věst. 2020, L 420, s. 16) odmítl nakonec Parlament udělit generálnímu tajemníkovi EHSV absolutorium za plnění rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2018. V tomto usnesení Parlament zejména vyjádřil obavu nad opatřeními přijatými EHSV v reakci na zprávu úřadu OLAF.
- 11 Dne 25. března 2021 předložil Výbor pro rozpočtovou kontrolu Evropského parlamentu (dále jen „Cocobu“) v rámci postupu udělování absolutoria za plnění rozpočtu EHSV na rozpočtový rok 2019 zprávu, v níž doporučil absolutorium generálnímu tajemníkovi EHSV udělit.
- 12 Dne 28. dubna 2021 přijal Parlament napadené rozhodnutí, kterým rozhodl o udělení absolutoria generálnímu tajemníkovi EHSV za plnění rozpočtu této instituce za rozpočtový rok 2019.
- 13 Následující den přijal Parlament napadené usnesení, které zní zejména takto:

„Odmítnutí udělení absolutoria za rok 2018, střet zájmů, obtěžování, *whistleblowing*

[Parlament]

66. připomíná, že několik zaměstnanců bylo delší dobu obětí psychického obtěžování ze strany tehdejšího předsedy skupiny I; vyjadřuje politování nad tím, že opatření proti obtěžování zavedená ve Výboru nevyřešila a nenapravila tento případ kvůli vysokému postavení dotčeného člena dříve [...] vyjadřuje politování nad délkou doby, po kterou Výbor přijímal nezbytná opatření k úpravě jednacího řádu a kodexu chování Výboru s cílem zamezit takové situaci do budoucna [...]

68. poukazuje na to, že nesprávné jednání Výboru v tomto případě vedlo k významné ztrátě veřejných prostředků, pokud jde o právní výlohy, nemocenskou, ochranu obětí, sníženou produktivitu, schůze předsednictva a dalších orgánů apod.; domnívá se proto, že tato záležitost vzbuzuje pochybnosti, pokud jde o zodpovědnost, rozpočtovou kontrolu a řádnou správu lidských zdrojů v unijních orgánech, institucích, úřadech a agenturách [...]

69. připomíná, že Parlament odmítl udělit absolutorium generálnímu tajemníkovi Výboru za rozpočtový rok 2018 mimo jiné z důvodu zjevného porušení povinnosti péče a nedostatečného jednání ze strany správních orgánů a souvisejících finančních důsledků; připomíná Výboru, že odmítnutí udělení absolutoria je vážnou záležitostí, která vyžaduje okamžité kroky; vyjadřuje hluboké politování nad tím, že tehdejší ředitel pro lidské zdroje a finance a nyní generální tajemník až do odmítnutí udělení absolutoria za rok 2018 neprováděl rozhodné kroky, zejména preventivní a nápravná opatření;

70. konstatuje, že během postupu udělování absolutoria za rok 2018 a částečně za rok 2019 generální tajemník nebyl schopen poskytnout Výboru pro rozpočtovou kontrolu Parlamentu dostatečné, transparentní a spolehlivé informace [...]

75. [...] vyjadřuje znepokojení nad tím, že daný člen, který byl shledán odpovědným za obtěžování, byl v předsednictvu stále aktivní i po vydání doporučení úřadu OLAF a podařilo se mu posunout přijetí nového kodexu chování pro členy [...]

80. [...] vyjadřuje hluboké znepokojení nad tím, že pachatel byl Výborem jmenován členem pro nový mandát a že obětem a oznamovatelům hrozí nebezpečí odvetných opatření z jeho strany nebo ze strany osob, které jej podporují ve Výboru; zdůrazňuje, že zmíněný člen odmítá připustit, že by se něčeho dopustil, a svého jednání nelituje, což ukazuje naprostý nedostatek sebereflexe a úcty k dotčeným obětem [...]

83. konstatuje, že plenární zasedání Výboru ve dnech 15. a 16. července 2020 potvrdilo rozhodnutí předsednictva ze dne 9. června 2020, pokud jde o připojení Výboru jako civilní strany k řízení, které zahájí bruselský inspektor práce před Bruselským trestním soudem; konstatuje, že bruselský inspektor práce byl informován o zbavení imunity příslušného člena, ale k dnešnímu dni nebyly obdrženy žádné další informace o řízení [...]"

Návrhová žádání účastníků řízení

14 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:

- zrušil napadené rozhodnutí i napadené usnesení;
- uložil Parlamentu, aby mu uhradil částku 100 000 eur jako náhradu za nemajetkovou újmu, která mu byla způsobena;
- uložil Parlamentu náhradu nákladů řízení.

15 Parlament navrhuje, aby Tribunál:

- odmítl žalobu na neplatnost jako nepřijatelnou, a odpůrně jako neopodstatněnou;
- odmítl žalobu na náhradu újmy jako nepřijatelnou, a podpůrně jako neopodstatněnou;
- uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

16 Parlament tvrdí, aniž vznáší formálně námitku nepřijatelnosti podle článku 130 jednacího řádu Tribunálu, že návrhová žádání znějící na zrušení a na náhradu škody jsou nepřijatelná.

K přijatelnosti návrhových žádání znějících na zrušení

17 Parlament zaprvé tvrdí, že napadené akty, které jsou určeny pouze EHSV, nemají vyvolávat závazné právní účinky, které by měnily právní postavení třetích osob. Zadruhé tvrdí, že žalobce není napadenými akty bezprostředně ani osobně dotčen, takže nemá ve vztahu k těmto aktům aktivní legitimaci.

- 18 Žalobce s touto argumentací nesouhlasí a v podstatě tvrdí, že napadené akty nepříznivě zasahují do jeho právního postavení v rozsahu, v němž se jej s ohledem na domněle obtěžující jednání dotýkají. V tomto ohledu uvádí, že jelikož tyto akty byly zveřejněny, dotýkají se přímo jeho pověsti a důstojnosti, čímž jej individualizují způsobem obdobným tomu, jakým je individualizován jejich adresát.
- 19 Úvodem je nutné uvést, že jelikož napadené usnesení obsahuje připomínky, které jsou nedílnou součástí napadeného rozhodnutí, je třeba přípustnost návrhových žádání znějících na zrušení napadených aktů zkoumat společně.
- 20 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobce se nedomáhá zrušení napadených aktů v rozsahu, v němž Parlament udělil generálnímu tajemníkovi EHSV absolutorium za plnění rozpočtu této instituce za rozpočtový rok 2019, nýbrž pouze v rozsahu, v němž je v napadeném usnesení identifikován nebo přinejmenším identifikovatelný jako původce psychického obtěžování.
- 21 Jinak řečeno, žalobce sleduje zrušení napadených aktů pouze v tom rozsahu, v němž na něj dopadají některé připomínky obsažené v napadeném usnesení, které jsou nedílnou součástí napadeného rozhodnutí, aniž zpochybňuje výrok uvedeného rozhodnutí, kterým Parlament udělil EHSV absolutorium.
- 22 V tomto rámci je důležité připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že vyvolávat právní účinky, a tudíž nepříznivě zasahovat do právního postavení, může pouze výrok rozhodnutí, a to neohledně na důvody, na nichž toto rozhodnutí spočívá. Naopak posouzení uvedená v odůvodnění aktu nemohou být jako taková předmětem žaloby na neplatnost a mohou podléhat přezkumu legality unijním soudem pouze tehdy, představují-li jakožto odůvodnění aktu nepříznivě zasahujícího do právního postavení nezbytný podklad pro výrok tohoto aktu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 17. září 1992, NBV a NVB v. Komise, T-138/89, EU:T:1992:95, bod 31, a ze dne 1. února 2012, Région Wallonne v. Komise, T-237/09, EU:T:2012:38, bod 45).
- 23 V projednávané věci přitom připomínky uvedené v napadeném usnesení týkající se žalobce nepředstavují nezbytný podklad pro výrok napadeného rozhodnutí. Parlament se totiž rozhodl udělit generálnímu tajemníkovi EHSV absolutorium za plnění rozpočtu tohoto orgánu za rozpočtový rok 2019 nezávisle na té části napadeného usnesení, která umožňuje identifikovat žalobce jako původce psychického obtěžování.
- 24 Odkaz na žalobce jako původce psychického obtěžování v napadeném usnesení proto nemůže být sám o sobě předmětem žaloby na neplatnost u Tribunálu ze strany žalobce, a každopádně jelikož nemůže být spojen s výrokem napadeného rozhodnutí, nemůže podléhat přezkumu legality ze strany unijního soudu.
- 25 Žalobcovo tvrzení, že část napadeného usnesení, která se jej týká, nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, tento závěr nevyvrací. Žalobce totiž není zbaven přístupu k soudu, neboť může podat žalobu na určení mimosmluvní odpovědnosti stanovenou v článku 268 SFEU a v čl. 340 druhém pododstavci SFEU, pokud jednání Parlamentu může založit odpovědnost Unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 12. září 2006, Reynolds Tobacco a další v. Komise, C-131/03 P, EU:C:2006:541, bod 82).
- 26 Vzhledem k tomu, že předmět návrhu na zrušení je neodlišitelný od předmětu návrhu na náhradu újmy, odmítnutí návrhu na zrušení jako nepřijatelného z důvodu neexistence aktu, který by žalobce mohl napadnout, nemá za následek, že by Tribunál zbavovalo možnosti případně

odkázat na žalobní důvody a argumenty uplatněné na podporu tohoto návrhu za účelem posouzení legality jednání vytýkaného Parlamentu v rámci návrhu na náhradu újmy (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. prosince 2010, Komise v. Strack, T-526/08 P, EU:T:2010:506, bod 50 a citovaná judikatura).

- 27 S ohledem na výše uvedené musí být návrhová žádání znějící na zrušení odmítnuta jako nepřijatelná.

K přípustnosti návrhových žádání směřujících k náhradě újmy

- 28 I když Parlament připouští, že návrh na náhradu újmy by byl přípustný, kdyby se žalobce rovněž nedomáhal zrušení napadených aktů, tvrdí nicméně, že návrhová žádání směřující k náhradě újmy musí být v projednávané věci odmítnuta jako nepřijatelná v souladu s judikaturou, podle níž musí být návrhová žádání směřující k náhradě majetkové nebo nemajetkové újmy zamítnuta, pokud vykazují úzkou souvislost s návrhovými žádáními směřujícími ke zrušení, jež byla sama odmítnuta jako nepřijatelná nebo zamítnuta jako neopodstatněná.
- 29 Podle ustálené judikatury v oblasti veřejné služby sice platí, že pokud návrh na náhradu újmy úzce souvisí s návrhem na zrušení, jako je tomu v projednávané věci, zamítnutí posledně uvedeného návrhu jako nepřijatelného nebo neopodstatněného způsobuje rovněž zamítnutí návrhu na náhradu újmy (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 6. března 2001, Connolly v. Komise, C-274/99 P, EU:C:2001:127, bod 129, a ze dne 30. září 2003, Martínez Valls v. Parlament, T-214/02, EU:T:2003:254, bod 43).
- 30 Pokud však jde zejména o případ nepřijatelnosti návrhu na neplatnost aktu, byla tato judikatura vyvozena ve věcech, kdy žalobci buď prostřednictvím žaloby na neplatnost nezpochybnili akty, které byly příčinou škody, která jim domněle vznikla, nebo tak učinili opožděně (rozsudek ze dne 8. listopadu 2018, Cocchi a Falcione v. Komise, T-724/16 P, nezveřejněný, EU:T:2018:759, bod 82). V rozsahu, v němž směřuje k zamezení obcházení prostředků ochrany práv, je tedy tato judikatura použitelná pouze v případě, že domnělá újma je výlučně důsledkem aktu, který se stal konečným a který mohla dotčená osoba napadnout prostřednictvím žaloby na neplatnost [v tomto smyslu viz usnesení ze dne 4. května 2005, Holcim (Francie) v. Komise, T-86/03, EU:T:2005:157, bod 50].
- 31 V projednávané věci tedy k vyloučení námítky nepřijatelnosti vznesené Parlamentem stačí uvést, že návrhová žádání směřující ke zrušení byla odmítnuta jako nepřijatelná z důvodu neexistence napadnutelného aktu, a nikoli proto, že žalobce tento akt nenapadl nebo tak učinil opožděně.
- 32 Za těchto podmínek jsou návrhová žádání směřující k náhradě újmy přípustná.

K opodstatněnosti návrhových žádání směřujících k náhradě újmy

- 33 Vznik mimosmluvní odpovědnosti Unie ve smyslu čl. 340 druhého pododstavce SFEU je vázán na splnění souboru tří kumulativních podmínek, a sice protiprávnosti jednání vytýkaného unijnímu orgánu, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi jednáním tohoto orgánu a uplatňovanou škodou (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2020, Rada a další v. K. Chrysostomides & Co. a další, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P a C-604/18 P, EU:C:2020:1028, bod 79).

- 34 Není-li proto jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta a není nutné zkoumat ostatní podmínky mimosmluvní odpovědnosti Unie (viz rozsudek ze dne 25. února 2021, Dalli v. Komise, C-615/19 P, EU:C:2021:133, bod 42 a citovaná judikatura).
- 35 V projednávané věci žalobce za účelem prokázání, že Parlament jednal protiprávně, předkládá čtyři žalobní důvody vycházející z porušení právních norem příznávajících práva jednotlivcům, a sice zaprvé práva na ochranu osobních údajů, zadruhé zásady presumpce nevinu, zatřetí zásady důvěrnosti vyšetřování úřadu OLAF a začtvrté práva na řádnou správu a zásady proporcionality.

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na ochranu osobních údajů

- 36 Žalobce tvrdí, že zveřejnění osobních údajů, které se ho týkají, v napadeném usnesení není zákonným zpracováním ve smyslu článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1725 ze dne 23. října 2018 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení nařízení (ES) č. 45/2001 a rozhodnutí č. 1247/2002/ES (Úř. věst. 2018, L 295, s. 39).
- 37 Zejména tvrdí, že zpracování osobních údajů nebylo nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení, jelikož OLAF ve své zprávě dospěl k závěru, že jednání žalobce nemělo žádný finanční dopad na unijní rozpočet. Zveřejnění informací, které se ho týkají, proto nebylo pro účely přijetí rozhodnutí o udělení absolutoria za plnění rozpočtu EHSV nezbytné.
- 38 Parlament s těmito argumenty nesouhlasí.
- 39 Podle čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 je zpracování osobních údajů zákonné, pokud a v rozsahu, v němž je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je orgán nebo subjekt Unie pověřen.
- 40 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle článku 14 SEU vykonává Parlament společně s Radou Evropské unie za podmínek stanovených Smlouvami legislativní a rozpočtové funkce, jakož i funkce politické kontroly a poradní funkce. V rámci demokratické kontroly využívání veřejných prostředků zakotvené v článku 319 SFEU má Parlament, jde-li o jeho připomínky ke způsobu, jakým unijní orgány a subjekty naplnily oddíl rozpočtu, který se jich týká, široký prostor pro uvážení.
- 41 Kromě toho mají orgány určitý prostor pro uvážení při určení, v jakém rozsahu může být zpracování osobních údajů nezbytné pro splnění úkolu, kterým byly veřejné orgány pověřeny [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. července 2016, Oikonomopoulos v. Komise, T-483/13, EU:T:2016:421, bod 57 (nezveřejněný) a citovaná judikatura].
- 42 Žalobcova argumentace tedy vyžaduje ověření, zda Parlament nepřekročil svůj prostor pro uvážení, když měl za to, že zpracování žalobcových osobních údajů bylo nezbytné pro splnění jeho úkolu ve veřejném zájmu, který spočívá v kontrole plnění rozpočtu EHSV v rozpočtovém roce 2019.
- 43 V projednávané věci je důležité připomenout zaprvé to, že Parlament při kontrole plnění rozpočtu za rozpočtový rok 2018 odmítl udělit EHSV absolutorium zejména proto, že měl za to, že opatření přijatá tímto orgánem za účelem reakce na zprávu úřadu OLAF a zabránění opakování tohoto druhu situace v budoucnu byla v podstatě nedostatečná.

- 44 V souladu s čl. 262 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) 2018/1046 ze dne 18. července 2018, kterým se stanoví finanční pravidla pro souhrnný rozpočet Unie, mění nařízení (EU) č. 1296/2013, (EU) č. 1301/2013, (EU) č. 1303/2013, (EU) č. 1304/2013, (EU) č. 1309/2013, (EU) č. 1316/2013, (EU) č. 223/2014 a (EU) č. 283/2014 a rozhodnutí č. 541/2014/EU a zrušuje nařízení (EU, Euratom) č. 966/2012 (Úř. věst. 2018, L 193, s. 1), přitom Parlamentu přísluší, aby se ujistil o opatřeních učiněných adresátem udělení absolutoria na základě připomínek připojených k rozhodnutí o udělení absolutoria.
- 45 Vzhledem k tomu, že Parlament měl v projednávané věci za to, že opatření přijatá EHSV k provedení připomínek obsažených v usnesení týkajícím se rozpočtového roku 2018 byla v podstatě nedostatečná, jevílo se zpracování žalobcových osobních údajů jako nezbytné pro účely splnění úkolu kontroly plnění rozpočtu EHSV za rozpočtový rok 2019.
- 46 Zadruhé umožňovala nezbytnost takového zpracování odůvodnit i vážnost finančních důsledků vyplývajících z nedostatků konstatovaných Parlamentem.
- 47 S ohledem na to, že žalobci přičítané psychické obtěžování vedlo k vážným nedostatkům uvnitř EHSV, které se projevíly ve výdajích, kterým bylo možné zamezit a které jsou tomuto orgánu vytýkány v bodě 68 napadeného usnesení, uvedeném v bodě 13 výše, musel totiž Parlament na toto jednání poukázat.
- 48 Vzhledem k nebezpečí opakování tohoto jednání a k jeho důsledkům pro řádné řízení lidských zdrojů se tak zpracování žalobcových osobních údajů jevílo jako nezbytné pro účely dosažení cíle uvedeného v bodě A odůvodnění napadeného usnesení, který spočívá v posílení demokratické legitimacy unijních orgánů, a to zejména podporou řádného řízení lidských zdrojů.
- 49 Zatřetí i za předpokladu, že žalobce má za to, že zveřejnění napadeného usnesení je zpracováním jeho osobních údajů, které je v rozporu s článkem 5 nařízení 2018/1725, je důležité připomenout, že podle čl. 37 odst. 1 nařízení 2018/1046 „[r]ozpočet [...] a účetní závěrky se předkládají v souladu se zásadou transparentnosti“.
- 50 V tomto ohledu bylo rozhodnuto, že zásada transparentnosti, zakotvená v článku 15 SFEU, umožňuje občanům blíže se účastnit rozhodovacího procesu a zaručuje, že správní orgány budou mít ve vztahu k občanům v demokratickém systému větší legitimitu, účinnost a odpovědnost (rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 68). Toto ustanovení je v demokratické společnosti výrazem práva daňových poplatníků a veřejného mínění obecně být informován o používání veřejných příjmů, zejména v oblasti výdajů na zaměstnance. Takovéto informace přispívají k diskuzi ohledně otázky obecného zájmu, a slouží tak veřejnému zájmu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. května 2003, Österreichischer Rundfunk a další, C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, bod 85).
- 51 V rámci postupu udělování absolutoria tak zveřejnění napadených aktů směřuje k posílení veřejné kontroly plnění rozpočtu a přispívá k řádnému využívání veřejných prostředků ze strany unijní správy (obdobně viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, Volker und Markus Schecke a Eifert, C-92/09 a C-93/09, EU:C:2010:662, bod 69 a citovaná judikatura).
- 52 Z toho plyne, že zveřejnění napadeného usnesení bylo nezbytné ke splnění úkolu ve veřejném zájmu vykonávaného Parlamentem.

- 53 Z výše uvedeného vyplývá, že Parlament nepřekročil meze svého uvážení, když měl za to, že je nezbytné zpracovat žalobcovy osobní údaje za účelem plnění úkolu kontroly nad plněním rozpočtu ze strany EHSV. Zpracování žalobcových osobních údajů je tedy ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. a) nařízení 2018/1725 zákonné.
- 54 Žalobcův argument vycházející z toho, že OLAF ve své zprávě uvedl, že jednání, která mu jsou přičítána, neměla žádný finanční dopad, tento závěr nevyvrací.
- 55 Napadené usnesení bylo totiž přijato v rámci kontroly plnění rozpočtu ze strany EHSV a jeho cílem tedy není kontrolovat nebo učinit úsudek o jednání žalobce.
- 56 Cílem napadeného usnesení je výlučně posoudit způsob, jakým EHSV plnil svůj rozpočet, a dále připomínky ohledně plnění výdajů v budoucnosti. V tomto ohledu Parlament v bodě 68 napadeného usnesení jasně určil finanční dopady, které by taková psychická obtěžování, jako jsou obtěžování, o něž se jedná v projednávané věci, mohla mít na řádné fungování unijních institucí a orgánů. S ohledem na vážné správní nedostatky, které byly zjištěny, nebránila tedy skutečnost, že OLAF měl za to, že jednání žalobce vůči některým zaměstnancům nemělo finanční dopad, tomu, aby Parlament na toto jednání poukázal.
- 57 Z výše uvedeného vyplývá, že první žalobní důvod neumožňuje prokázat existenci protiprávního jednání ze strany Parlamentu.

Ke druhému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady presumpce nevinny

- 58 Žalobce tvrdí, že Parlament porušil zásadu presumpce nevinny tím, že jej v napadeném usnesení označil za původce psychického obtěžování, ač jej za tyto skutky neodsoudil žádný soud. V odpovědi na organizační procesní opatření přijaté Tribunálem žalobce v tomto ohledu uvedl, že když bylo napadené usnesení přijato, trestní řízení se nacházelo teprve ve fázi „soudního vyšetřování“, a že inspektor práce v Bruselu by mohl zejména ještě rozhodnout, že věc odloží.
- 59 V tomto rámci odrážejí prohlášení Parlamentu pocit, že žalobce je vinen, nebo přinejmenším podněcují veřejnost, aby uvěřila v jeho vinu, nebo i předjímají posouzení skutkového stavu příslušným soudem.
- 60 Parlament s touto argumentací nesouhlasí.
- 61 Úvodem je třeba připomenout, že dodržení zásady presumpce nevinny, uvedené v čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“) a v čl. 48 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) vyžaduje, aby každý, kdo je obviněn z trestného činu, byl považován za nevinného, dokud nebude jeho vina prokázána zákonným způsobem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. června 2019, Dalli v. Komise, T-399/17, nezveřejněný, EU:T:2019:384, bod 168 a citovaná judikatura).
- 62 Tato zásada zaprvé není v trestním řízení pouhou procesní zárukou, její dosah je širší a vyžaduje, aby žádný orgán veřejné moci neprohlásil osobu za vinnou z trestného činu, dokud její vinu neprokázal soud (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. června 2019, Dalli v. Komise, T-399/17, nezveřejněný, EU:T:2019:384, bod 173 a citovaná judikatura). K porušení presumpce nevinny může tedy dojít nejen ze strany soudce nebo soudu, ale i jiných orgánů veřejné moci (viz rozsudek ze dne 12. července 2012, Komise v. Nanopoulos, T-308/10 P, EU:T:2012:370, bod 92 a citovaná judikatura).

- 63 Zadruhé čl. 6 odst. 2 EÚLP a čl. 48 odst. 1 Listiny nemohou s ohledem na článek 10 EÚLP a článek 11 Listiny, které zaručují ochranu svobody projevu, bránit orgánům veřejné správy v tom, aby informovaly veřejnost o probíhajícím vyšetřování trestného činu, vyžadují však, aby tak činily s veškerou diskretností a zdrženlivostí, které vyžaduje dodržení presumpce nevinny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, *Franchet a Byk v. Komise*, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 212 a citovaná judikatura).
- 64 Kromě toho bylo rozhodnuto, že dokud nebyla osoba obviněná z trestného činu pravomocně odsouzena soudem, je parlamentní komora povinna dodržovat zásadu presumpce nevinny, a tudíž postupovat podle diskretnosti a zdrženlivosti, pokud se v určitém usnesení vyjadřuje ke skutkům, pro které je proti této osobě vedeno trestní řízení (v tomto smyslu viz *ESLP*, 18. února 2016, *Rywin v. Polsko*, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, body 207 a 208 a citovaná judikatura).
- 65 V projednávané věci je nesporné, že ke dni 29. dubna 2021, tedy ke dni přijetí napadeného usnesení, neprokázal žádný soud, že je žalobce vinen trestnými činy, které mu jsou vytýkány. K tomuto datu probíhalo nanejvýš trestní řízení, které během roku 2020 zahájily belgické orgány. Žalobce, aniž mu Parlament odporoval, navíc uvedl, že toto trestní řízení nebylo ještě ukončeno, a že za účelem zkoumání sporných skutků nebylo zahájeno žádné řízení u nalézacího soudu.
- 66 Žalobcův argument, podle něhož zásada presumpce nevinny brání Parlamentu, aby zmínil zprávu úřadu OLAF, která žalobce označuje za původce psychického obtěžování, přestože se nevyčkalo výsledku trestního řízení, je však třeba odmítnout.
- 67 Pokud jde totiž o prohlášení veřejného orgánu po ukončení vyšetřování úřadu OLAF, bylo již rozhodnuto, že dodržování zásady presumpce nevinny nebrání tomu, aby unijní orgán v zájmu o co možná nejpřesnější informování veřejnosti o opatřeních provedených v souvislosti s případnými nedostatky nebo podvody oznámil za použití vyvážených a přiměřených výrazů, jakož i v zásadě faktickým způsobem hlavní závěry zprávy úřadu OLAF týkající se člena daného orgánu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 6. června 2019, *Dalli v. Komise*, T-399/17, nezveřejněn, EU:T:2019:384, body 175 až 178).
- 68 Pouhá skutečnost, že v bodech 66 až 70, 72, 75, 78, 79 a 82 napadeného usnesení, které žalobce při jednání vypočítal, Parlament umožnil označit žalobce jakožto původce psychického obtěžování, což odpovídá hlavnímu závěru zprávy úřadu OLAF, tak sama o sobě nepředstavuje porušení zásady presumpce nevinny.
- 69 Konkrétně řečeno, pro posouzení existence porušení této zásady je důležitější volba výrazů použitých v napadeném usnesení.
- 70 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že žalobce v žalobě kromě citací napadeného usnesení bez komentářů v úvodní části neuvedl žádný bod uvedeného usnesení, který by podle jeho názoru volbou použitých výrazů porušil zásadu presumpce nevinny. Kromě toho ve fázi repliky se žalobce omezil na odkaz na některé výňatky z dokumentů vypracovaných v rámci postupu udělování absolutoria za rozpočtový rok 2018, tj. za rozpočtový rok předcházející spornému rozpočtovému roku, tedy výňatky, které nemohou být v rámci tohoto sporu předmětem přezkumu ze strany Tribunálu.
- 71 V odpověď na otázku Tribunálu při jednání žalobce konkrétně kritizoval pouze bod 75 napadeného usnesení, citovaný v bodě 13 výše, a to z důvodu, že je v něm uvedeno, že žalobce byl „shledán“ odpovědným za obtěžování, ač v tomto ohledu nebyl vydán žádný rozsudek.

- 72 V tomto ohledu je z důvodu skutečnosti, že žalobce nebyl odsouzen, použití výrazu „shledán“ nepochybně nepřesné. Parlament ostatně při jednání připustil, že tato formulace nebyla „obzvláště šťastná“.
- 73 Pro účely posouzení, zda došlo k porušení zásady presumpce nevinny, však judikatura zdůraznila význam zohlednění skutečného smyslu předmětných prohlášení, a nikoli jejich doslovné znění, jakož i zvláštních okolností, za kterých byla formulována (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 211 a citovaná judikatura).
- 74 V projednávané věci umožňují zvláštní okolnosti projednávaného případu pochopit, že použití výrazu „shledán“ ve francouzském znění napadeného usnesení má odrážet zjištění úřadu OLAF, podle něhož je chování žalobce vůči dvěma zaměstnancům psychickým obtěžováním. Z výše uvedeného přitom vyplývá, že takové tvrzení, které se omezuje na připomenutí závěrů úřadu OLAF, neporušuje presumpci nevinny žalobce.
- 75 Tento závěr potvrzují různá jazyková znění bodu 75 napadeného usnesení, která neobsahují žádný odkaz na rozhodnutí v soudním smyslu slova, a to zejména anglické znění (*was found responsible*), německé (*verantwortlich gemacht wurde*), španělské (*fue declarado responsable*) nebo i nizozemské (*verantwoordelijk werd bevonden*). Skutečným smyslem těchto prohlášení je tedy zdůraznit odpovědnost žalobce za skutky psychického obtěžování, která vyplývá ze zprávy úřadu OLAF, aniž je jakkoli předjímána žalobcova případná vina v rámci trestního řízení probíhajícího před belgickými soudy.
- 76 Mimoto je třeba uvést, že v bodě 83 napadeného usnesení Parlament připomněl i to, že ke dni přijetí tohoto usnesení nebyly obdrženy žádné doplňující informace o trestním řízení. Taková zmínka může zabránit jakýmkoli nejasnostem ohledně otázky, zda byl ve vztahu k žalobci vydán „rozsudek“, či nikoli.
- 77 Použití výrazu „shledán“ v bodě 75 francouzského znění napadeného usnesení, i když je nepřiměřené a jen málo vhodné, tedy neporušuje presumpci žalobcovy nevinny.
- 78 Vzhledem k tomu, že žalobce konkrétně kritizoval pouze bod 75 napadeného usnesení, nemůže Tribunál hledat a zkoumat, zda presumpci žalobcovy nevinny mohly porušit jiné části tohoto usnesení.
- 79 Z výše uvedeného vyplývá, že druhý žalobní důvod neumožňuje prokázat existenci protiprávního jednání ze strany Parlamentu.

Ke třetímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení důvěrnosti vyšetřování úřadu OLAF

- 80 Žalobce úřadu OLAF zaprvé vytýká, že na zasedání Cocobu, které se konalo dne 3. února 2020 a v návaznosti na které předložil Cocobu návrh zprávy o udělení absolutoria EHSV, v němž zejména odkázal na žalobce jeho příjmením, odhalil Parlamentu důvěrný obsah své vyšetřovací zprávy. Napadené usnesení, založené na této zprávě Cocobu, tak bylo přijato v rozporu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999 (Úř. věst. 2013, L 248, s. 1).

- 81 Žalobce zadruhé tvrdí, že zásada důvěrnosti brání Parlamentu, aby odhalil obsah zprávy použité v rámci disciplinárního nebo soudního řízení, což je zásada vyplývající z článku 10 a čl. 12 odst. 2 nařízení č. 883/2013.
- 82 Parlament s těmito argumenty nesouhlasí.
- 83 Zprvce v rozsahu, v němž žalobce vytýká úřadu OLAF, že na zasedání Cocobu dne 3. února 2020 porušil svou povinnost zachování důvěrnosti, postačí uvést, že taková argumentace je nepřipustná, jelikož směřuje k prokázání protiprávnosti jednání přičitatelné tomuto úřadu, a nikoli žalovanému. Komise, k níž je OLAF přičleněn, přitom není účastnicí tohoto řízení.
- 84 Zadruhé v rozsahu, ve kterém žalobce kritizuje jednání Parlamentu, je třeba připomenout, že povinnost zachování důvěrnosti je logickým důsledkem zásady presumpce nevinny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2008, Franchet a Byk v. Komise, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 213).
- 85 Z výše uvedeného přitom vyplývá, že tato zásada nebrání Parlamentu, aby v souvislosti se svým úkolem kontrolovat využívání veřejných prostředků odkázal na hlavní závěry zprávy úřadu OLAF. Za těchto podmínek nelze Parlamentu vytýkat, že porušil důvěrnost, která se pojí se zprávou úřadu OLAF, o níž věděl podle čl. 17 odst. 4 nařízení č. 883/2013, když v napadeném usnesení odkázal na hlavní závěr této zprávy.
- 86 Z výše uvedeného vyplývá, že třetí žalobní důvod neumožňuje prokázat existenci protiprávního jednání ze strany Parlamentu.

Ke čtvrtému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení práva na řádnou správu a zásady proporcionality

- 87 Žalobce vytýká Parlamentu, že nesplnil svou povinnost nestrannosti a porušil zásadu proporcionality tím, že v dokumentu určeném EHSV o správě rozpočtu označil fyzickou osobu.
- 88 Parlament s touto argumentací nesouhlasí.
- 89 Pokud jde o právo na řádnou správu zakotvené v článku 41 Listiny, je třeba připomenout, že tato zásada sama o sobě nepřiznává práva jednotlivcům, s výjimkou případu, kdy je projevem zvláštních práv, jako je právo na to, aby o záležitostech jednotlivců bylo rozhodováno nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě (rozsudek ze dne 4. října 2006, Tillack v. Komise, T-193/04, EU:T:2006:292, bod 127). Pokud jde o požadavek nestrannosti, o kterém žalobce tvrdí, že byl Parlamentem porušen, ten zahrnuje na straně jedné subjektivní nestrannost v tom smyslu, že žádný člen dotyčného orgánu, který se věcí zabývá, nesmí být podjatý nebo osobně zaujatý, a na straně druhé objektivní nestrannost v tom smyslu, že orgán musí v tomto ohledu poskytnout dostatečné záruky pro vyloučení veškerých legitimních pochybností (viz rozsudek ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 155 a citovaná judikatura).
- 90 V projednávané věci se žalobce za účelem prokázání porušení povinnosti subjektivní nestrannosti ze strany Parlamentu omezuje na tvrzení, že napadené usnesení obsahuje „informace o [jeho] vině na základě domnělých jednání uvedených v důvěrné zprávě úřadu OLAF“.

- 91 Skutečnost, že napadené usnesení umožnilo označení žalobce jako původce psychického obtěžování, což je jeden ze závěrů zprávy úřadu OLAF, nikterak neumožňuje prokázat, že by člen Parlamentu v tomto ohledu projevil podjatost nebo osobní zaujatost.
- 92 Kromě toho, pokud jde o povinnost objektivní nestrannosti, žalobce se omezuje na tvrzení, že podle úřadu OLAF nemělo žalobcovo jednání žádný finanční dopad.
- 93 Takový argument přitom nemůže zpochybnit objektivní nestrannost Parlamentu.
- 94 Pokud jde o domnělé porušení zásady proporcionality, žalobce v odpovědi na otázku Tribunálu při jednání uvedl, že argumentace předložená v tomto ohledu není nezávislá na argumentaci předložené na podporu prvního žalobního důvodu.
- 95 Za těchto podmínek je třeba dospět k závěru, že čtvrtý žalobní důvod neumožňuje prokázat existenci protiprávního jednání ze strany Parlamentu.
- 96 S ohledem na výše uvedené je tedy třeba návrhová žádání směřující k náhradě újmy zamítnout jako celek, aniž je třeba zkoumat, jsou-li splněny obě další podmínky vzniku odpovědnosti Unie. Není ani třeba rozhodnout o návrhu Parlamentu na vynětí domnělého zápisu ze zasedání Cocobu ze dne 3. února 2020 ze spisu, neboť v rozsahu, v němž je tento zápis použit pro účely prokázání protiprávního jednání ze strany úřadu OLAF, je tento dokument pro projednávaný spor zcela bez relevance.

K nákladům řízení

- 97 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Parlament požadoval náhradu nákladů řízení a žalobce neměl ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedenému náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) KN se ukládá náhrada nákladů řízení.

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 30. listopadu 2022.

Podpisy